

MAVININ KIYISINDA

BÜŞRA
ÜMMÜHAN

ÇİZER:
ELAHE BEHİN

Avuç İçi Kadar Deniz

Nil, penceresinden dışarı bakarken içini garip bir his kapladı. Bugün tam yirmi altı gündür buradaydı. Penceresi denize bakıyordu bakmasına ama denizi pek gördüğü söylenemezdi. Önünde yüksek binalar, elektrik direkleri ve upuzun ağaçlar vardı. Sanki deniz saklambaç oynuyor da saklanacak bir yer bulmuştu. Gözlerini kısıtı, başını biraz sağa eğdi... Evet işte, tam orada! Küçük bir mavilik kalmıştı geriye. Avucunu açıp baktığında, deniz avuç içi kadar görünüyordu. Ama yine de Nil, *olsun*, diye düşündü. *Azıcık da olsa deniz umut oluyor bana.*

Kasabadaki yaşlı balıkçı amca hep öyle derdi:

“Deniz umuttur, çocuğum. Denizin olduğu yerde umut da bitmez, yaşama sevinci de...”

Nil, bu sözleri hatırlayınca gülümsedi. Tam o sırada yumuşak bir el omzuna dokundu. Hafifçe ürperdi.

“Ah, anneciğim, sen miydin? Dalmışım...” dedi, gözlerini kaçırarak. İçindeki üzüntüyü saklamaya çalışıyordu. Tıpkı bir istiridyenin inciye saklaması gibi. Ama annesi... O, her şeyi görürdü. Sanki gözlerinde sihirli bir gözlük vardı da Nil’in içinden geçenleri tek tek okuyabiliyordu.

Bazen insan konuşmak istemez, kelimeler eksik kalır. Böyle zamanlarda sarılmak, sıcak tarçınlı süt gibi içimizi ısıtır. Nil'in annesi de bir şey sormadan sadece sımsıkı sarıldı ona. Sarılınca her şey biraz daha kolay gelirdi insana. Sanki içteki karmaşa yavaşça durulur, kalpteki telaş biraz olsun dinerdi. Hiçbir şey söylemeden de anlaşıldığını hissetmek, insanın içindeki o sert yerleri yumuşatırdı. Nil de annesinin kollarında tam olarak bunu hissetti. Dünya bir anlığına yavaşladı, içindeki sıkışıklık usulca gevşedi.

Nil ve ailesi, yirmi altı gün önce Ege'nin şirin bir kasabasından İstanbul'a taşınmıştı. Orada her şey başkaydı. Deniz daha büyük, gökyüzü daha mavi, sokaklar daha neşeliydi sanki. Arkadaşları, bisikleti, her sabah mama verdiği kedileri... Hepsi geride kalmıştı. Nil, İstanbul'a alışmakta zorlanıyordu. Hele bugün yaşadığı olay... Hatırladıkça içindeki özlem sanki biraz daha büyüyor, kalbinin içinde sessizce dolaşan bir boşluk gibi genişliyordu. Yeni evin duvarları hâlâ ona yabancı geliyor, pencereden görünen manzara hiçbir hatırasına dokunmuyordu. Sanki hayatı bir anda hızlanmış da Nil geride kalmış gibiydi.

İçini çekti. *Keşke hiç taşınmasaydık.*

Annesi ona sarıldığında, Nil sevginin sıcaklığını en derinlerinde hissetti. O an istiridyenin kabuğu açılıverdi. Çünkü istiridyenin bir sırrı vardı. Eğer karşısında meraklı gözlerle didikle-yen biri yoksa, üzüntüsünü hemen anlatması için zorlayan sesler duyulmuyorsa ve en önemlisi sevildiğini, olduğu gibi kabul edildiğini kalbinin tam ortasında hissedebiliyorsa... İşte o zaman *hooooop* diye açılıverirdi o kapak. İçinde sakladıklarını korumak için sımsıkı duran o sert kabuk, güvenin sıcaklığı değdiği anda yumuşar, usulca aralanırdı. Çünkü bazı duygular zorlanın-

ca daha da derine saklanır ama şefkatle karşılaştınca yavaş yavaş ortaya çıkardı.

Bugün Nil'in içindeki görünmez kapağı açan şey de tam olarak buydu. İçinde sıkıca kapalı duran o yer, annesinin kollarında yavaşça gevşedi. Göğsünde taşıdığı ağırlık hafıfledi, sanki içine derin bir nefes dolmuş gibi ferahladı. Boğazına düğümlenen kelimeler çözölüp yerini bulmaya hazırlandı, kalbinde saklananlar usul usul gün yüzüne çıkmak için sıraya girdi.

Daha fazla dayanamadı ve heyecanla bağırdı: “Anneee! Bugün ne oldu, bir bilsen!”

Annesi sadece gülümsedi. Şefkatle saçlarını okşadı ve sakin bir şekilde anlatmasını bekledi. Gözlerinde “Buradayım.” diyen o yumuşak ifade vardı. Nil işte bunu çok severdi. Annesi, onu dinlerken acele etmezdi. Sözüünü kesmez, tahmin yürütmez, hemen çözüm sunmaya çalışmazdı. Sadece dinlerdi. Hem de gerçekten dinlerdi.

O yüzden kelimeler Nil'in içinden boncuk gibi dizilerek dökölmeye başladı:

“Teneffüste oldu her şey!” dedi, nefesini hızlandırarak. “Okul bahçesinde sınıfımdan iki çocuğun sapanla kumruları kovaladığını gördüm. Uzaktaydılar. Hemen onlara doğru koştum. Zavallı kumru o kadar korkmuştu ki! Kalbi *pıt pıt*

diye atıyordu. Yaralanmamıştı ama uçamıyordu da. Biraz uçuyor, sonra *pat* diye düşüyordu. Korkudan kaçamıyordu işte. Ben de... Sinirlendim ve sapanla koşturan çocuğun sırtına atladım!”

Bunu söylerken küçük yumruklarını sıktı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. “Atladım işte, oh iyi oldu! Şimdi olsa yine yaparım!”

Bir yandan da göz ucuyla annesinin yüzüne baktı. Tepkisini ölçmek istiyordu. Annesinin de onunla birlikte öfkelenmesini, hatta onu takdir etmesini bekliyordu. Ama annesi sadece sessizce dinliyordu. Nil, dudaklarını büzdü ve hızla anlatmaya devam etti:

“Ne yapıyorsun zavallı hayvana, dedim. Tam o anda nöbetçi öğretmen geldi. Bizi idareye götürdü.”

Annesi gülümseyerek başını salladı:

“Evet, hepsinden haberim var, güzel kızım.”

Nil şaşırdı. Beklemediği bir hamleydi bu.

“Öğretmenlerinle konuştuk.” dedi annesi.

“Zavallı hayvanın canı yandığı için böyle sinirlenmen çok normal. Hayvanları hepimiz çok seviyoruz. Ama onları korumak için de kimseye zarar vermiyoruz, değil mi Nil?”

Nil başını öne eğdi. İçinde bir şeyler burkuldu. Annesi haklıydı. Arkadaşının sırtına atlama-malıydı. Önce onu güzelce uyarmalı, eğer devam ederse öğretmene haber verebilirdi. Şimdi bunu düşününce yaptığı hata gözünde büyüdü.

Birden kendini hiçbir yere ait olmayan, buruşturulup çöp kutusunun yanına atılmış bir kâğıt parçası gibi hissetti.

Ama o anda...

Annesi yıldızlar gibi ışıldayan gözleriyle ona baktı. Gözlerindeki ışıltı, karanlık bir gecede yolunu kaybetmiş birinin önünde aniden parlayan yıldızlar gibiydi. Bilirsiniz işte, yıldızlar hep parlaktır ama bir dağ yamacında kamp yaparken daha parlaktır. Nil’in annesinin gözleri de Nil ne zaman karanlığa düşse ışıl ışıl olurdu.

Nil, annesine biraz öncekinden daha da sıkı sarıldı. Sanki annesinin kolları sıcak ve yumuşa-

cık bir battaniyeye dönüşmüştü. Annesi konuşmaya devam etti:

“Sen bir şeyler yapmayı, keşfetmeyi çok seversin. Bu şehirde bunları yapman için pek çok imkân var. Kurslar, atölyeler, yeni arkadaşlar, öğretmenler, fuarlar, tarihi mekânlar... Eğer kalbini keşfetmeye açarsan Nil, eminim bakış açın değişecektir. Hep birlikte bu şehri keşfedebiliriz. Yeni arkadaşlıklara da şans vermeyi deneyebilirsiniz.”

Nil, sımsıkı sarıldığı kollarını yavaşça gevşetti. Kaşlarını hafifçe çattı. Bu fikri hiç sevmemişti. Sanki burada bir şeyleri güzel bulursa, burayı sevip alışırса geldiği yeri unutacakmış gibi hissediyordu. İçinde tuhaf bir cızırtı oluştu. Tıpkı takılmış bir radyo kanalının çıkardığı ince, sinir bozucu bir ses gibi.

Neden ben çabalayacakmışım buraya alışmak için? Şehir benim için çabalasın, dedi içinden.

Annesi, Nil’in ne hissettiğini anlamış gibi hafifçe gülümsedi ve devam etti:

“Şu anda bunları istemediğinin baban da ben de farkındayız. O yüzden başka bir şey düşündük. Ama tabii sen de istersen...”

Nil, annesinin sesindeki ipucunu yakaladı. Gözleri heyecanla büyüdü.

“Az önce kahve içerken amcanı aradık.”

Nil'in gözleri daha da kocaman açıldı. Ellerini dizlerine koyup öne doğru eğildi, sanki kelimeler daha hızlı gelirse onları havada yakalayacakmış gibi.

"Evet evet! Onun tekne hikâyelerini çok seviyorum!" diye atıldı.

Anneler bazen çok yavaş konuşurdu. Nil sabırsızlıkla annesinin cümlesini tamamlamasını bekledi. Hatta keşke annesinin ağzına girip kelimeleri bir halatla içinden çekip çıkarabilseydi.

Sonunda annesi o güzel haberi verdi:

"Önümüzdeki yarıyıl tatilinde her gün amcanla balığa çıkmak ister misin?"

Nil bir an donakaldı. Sanki beynindeki bütün kelimeler *pof* diye dağılıp etrafa uçuşmuştu. Sonra... Bütün vücudu bir yay gibi gerildi ve yerinden fırladı!

"İsterim, isterim! Yuppiiiiiiii! Yaşasın!"

Annesine öyle sıkı sarıldı ki, sanki okyanusun ortasında savrulan küçük bir yelkenli gibi ona tutunmazsa rüzgârla birlikte uzaklara sürüklenecekti. Kollarını boynuna iyice doladı, parmaklarını bırakırsa her şey dağılacakmış gibi sımsıkı kenetledi. Yüzünü annesinin omzuna gömdü. Orası, dalgaların dindiği en güvenli yerdi.

Tam o sırada babası içeri girdi. Nil hızla ona

döndü, ellerini havaya kaldırıp hopladı.

“Baba, baba... Duydun mu? Amcamla balığa çıkacağım. Gerçekten. Denize açılacağım. Balık tutacağım.”

Babası gülümsedi, kollarını açtı. Nil hızla ona atıldı. Odaya kahkahalar ve neşeli çığlıklar yayıldı.

Maviye Varınca

Taşınalı neredeyse iki ay olmuştu. Günler evle okul arasında akıp gitmiş, Nil yeni odasına ve yeni sokağına biraz da olsa alışmıştı. Okul dönemi bitip yarıyıl tatili yaklaşırken içindeki sabırsızlık da büyümüşü. Nihayet beklenen sabah gelmişti; bugün tatilin ilk günüydü. Güneş yavaş yavaş yükselirken Nil battaniyenin altına iyice sokulmuş, uykusuyla son bir pazarlık yapıyordu.

“Nil! Hadi bakalım, deniz bizi bekliyor!”

Bu, Selim amcasıydı. Sesi dalgalar gibi neşeyle çarparak odasına ulaştı.

Gözlerini ovuşturdu.

Deniz...

Balık...

Tekne...

İçindeki uyku bir anda dağıldı. Artık uyanma zamanıydı. Hemen fırladı, kırmızı yağmurluğunu kaptı ve zıplayarak arabaya bindi. Yol boyunca kafasının içi konuşan bir radyo gibiydi.

Acaba amcam gibi ben de ustaca ağ atabilir miyim? Ya bir köpek balığıyla karşılaşsak? Ya ağıma denizin dibinde unutulmuş gizemli bir hazine takılırsa?

Her ihtimali düşündü. Düşündükçe kafasındaki minik hayal dünyası genişledi; balıklar büyüdü, sahneler çoğaldı, hatta bir ara denizin ortasında dev bir midye sarayında yaşadığını bile hayal etti. Ama ağzını açıp hiçbir şey söylemedi. Çünkü bazen insanın kendi hayal dünyasında dolaşması, konuşmaktan daha güzeldi.

Sahile vardıklarında Nil büyülenmiş gibi etrafa bakındı. Deniz mis gibi iyot kokuyordu. Rıhtımda sabahın erken saatlerinden beri süren bir hareketlilik vardı. Tahta iskeleler gıcırdayıyor, ağlar sürüklenirken iplerin sesi suya karışıyordu. Deniz kayalara usulca vuruyor, geri çekilirken

küçük köpükler bırakıyordu. Martılar başlarının üzerinde dönüp duruyor, bazen de ansızın bağırarak denizin sesine karışıyordu. Nil rıhtımın bu hâlini sevdi.

Etrafına göz gezdirdi. Kimse onu garipsemiyor, gördüğüne şaşırmıyordu. Bu çok hoşuna gitti. Demek ki daha ilk günden o da buralı sayılırdı.

